

בית הדין העליון
The High Legal Tribunal

ערעור 7-26

לפני: השופט פרופ' (בדימוס) עודד מודריק

עו"ד עמנואל סלע

עו"ד ד"ר אסף הראל

המעוררים: 1. הפועל תל אביב

2. עופר ינאי

ע"י עו"ד עמית פינטו

נגד

המשיב: איגוד הכדורסל הישראלי

ע"י עו"ד איתמר ליפנר, תובע משמעותי

פסק דין

1. ביום 9.2.2026 ניתן פסק דין של בית הדין המשמעותי [הדיינים: עו"ד אלי לוי ועו"ד ישי זילברברג] שהרשיע את הפועל תל אביב [להלן גם – "הקבוצה"] בעבירות של התנהגות בלתי הולמת קבוצת ספורט [סעיף 22(יא) של תקנון המשמעות] והתפרצות לשדה המשחק [סעיף 22(יג) של התקנון]. בה בעת, ביחד עם הקבוצה, בית הדין הרשיע את עופר ינאי [להלן – "ינאי"], אחד הבעלים של הקבוצה, בעבירות של אי ציות להוראות שופטי המשחק [סעיף 20(ח)¹ של התקנון] והתנהגות בלתי הולמת פרט [סעיף 20(יב) של התקנון].
2. עונשה של הקבוצה נגזר לקנס של 110,000 ש"ח. עונשו של ינאי נגזר להרחקה, למשך חודשיים, מן המגרש (באופן שמאפשר את הימצאותו ביציע בלבד); קנס בפועל של 30,000 ש"ח וקנס על תנאי בסך 50,000 ש"ח.
3. הקבוצה וינאי ערכו ערעור כנגד ההרשעה וגזר הדין. ערעור זה מתברר לפנינו.

עיקר הנסיבות והדין בבית הדין המשמעותי

1. ביום 31.1.2026 התקיים משחק רבע גמר גביע המדינה בין הפועל תל אביב להפועל ירושלים. בשלב כלשהו של המשחק ינאי קם ממקום מושבו וניגש אל שולחן המזכירות. המשקיף ביקש ממנו לעזוב את המקום ולחזור למקום מושבו. ינאי אמנם עזב את שולחן המזכירות אך משניתנה לו הוראת שופטים לעזוב את האולם ולעבור ליציע סירב לקיים את ההוראה. ינאי עמד בסירובו דקות ארוכות. המשחק הופסק וצוות השופטים עזב את האולם. לאחר כ- 13 דקות התקבלה הודעה שינאי עבר אל היציע והמשחק חודש.

¹ בפסק הדין המשמעותי אוזכר סעיף 20(ט). נראה שזו טעות סופר או השמטה מקרית. איננו יודעים אם מקור הטעות בכתב האישום או שהיא התהוותה בפסק עצמו. כך או אחרת הנאשם נדרש להתגונן מפני האשמה באי ציות להוראות שופטי המשחק ושגגה כלשהי באזכור סעיף התקנון לא פגעה ביכולתו להתגונן ועל כן אינה פוסלת את כתב האישום [ראו יעקב קדמי, על סדר הדין בפלילים (חלק שני) תשנ"ח – 1988, 590, 797].

2. במסגרת ההליך המשמעתי ינאי, מפי באת כוחו עו"ד עמית פינטו, לא הכחיש את התקרבותו לשולחן המזכירות בעיצומו של המשחק. ההסבר שניתן הוא שינאי ביקש לקבל ממי מאנשי המזכירות מטען לטלפון הנייד שלו לשם הטענת הסוללה. הייתה זו גישה "שקטה", מבלי אומר ודברים; מהלך שהוא מנהג נקוט גם בידי אחרים ומעולם לא גרם להרחקה אל היציע. ינאי לא הבין את פשר ההחלטה להרחיקו ולפי שגרס שמדובר בהחלטה מכוונת שמשקפת רדיפה אישית מצד יו"ר איגוד השופטים, החליט שההחלטה נעדרת סמכות ובמשך כמה דקות נמנע מלציית לה.
3. התובע המשמעתי, עו"ד איתמר ליפנר, ציין לפני בית הדין המשמעתי שהתקרית התרחשה ימים ספורים לאחר שינאי הוזהר בעקבות כניסה למגרש במשחק של הקבוצה בבאר שבע. יתר על כן לאחר התקרית בבאר שבע (שבה, לפי החלטת התובע, לא קוים הליך משמעתי) הופץ בידי התובע, מכתב התראה לכלל הקבוצות שהבהיר שגישת כל גורם שאינו מוסמך לכך אל המזכירות או כניסה למגרש אסורות בתכלית האיסור ושבכוונתו לנקוט בצעדים משמעתיים כנגד מפירי האיסור.
4. בית הדין המשמעתי דחה את טענת ינאי שביקש להבחין בין עלייה אסורה על משטח המשחק ("פּרָקְטִי") לבין גישה אל שולחן המזכירות שאיננה חלק משדה המשחק. בית הדין פסק ש"שולחן המזכירות הוא לב לבו של ניהול המשחק וכניסה אליו ללא אישור והפרעה לבעלי תפקידים, כגון המשקיף, מהווה פגיעה קשה בסדר התקין".
5. לוז ועיקר מעשה העבירה שינאי ביצע נעוץ באי הציות להוראת שופטי המשחק. החלטת שופט משופטי המשחק, שניתנת בדלת אמות סמכותו במגרש, יש לכבד ללא עוררין. אי הציות לה חותר מתחת לפני בסיס שמירת הסדר וכללי המשחק.
6. גזר הדין נומק כך: "אנו רואים בחומרה רבה את העובדה שמדובר באירוע שני בתוך שבוע ימים (לאחר האירוע בבאר שבע) למרות אזהרות מפורשות ומשלוח מכתב על ידי התובע. כמו כן בעלים של קבוצה אמור לשמש דוגמה ולא להפוך את המגרש לנחלתו הפרטית תוך התעלמות מהחוקים. בעלים של קבוצה גם אמור לשמש דוגמה אישית לבעלי התפקידים במועדון לשחקנים ולקהל האוהדים. עם זאת לקחנו בחשבון את העובדה שבסופו של דבר הנאשם התפנה (אם גם באיחור ניכר) והמשחק נמשך".
7. עיקר טענות המערערים
 7. לתקרית בבאר שבע הגיב עו"ד אסי שלם, יו"ר איגוד השופטים בראיון לאמצעי תקשורת: "עשינו טעות חמורה. האיש הזה [ינאי] היה חייב להיות מורחק מהמגרש, חד וחלק. השופטים לא פעלו לפי החוקה. אני רוצה לקוות שאף אחד לא מפחד ממנו. יש לאיש הזה אג'נדה ותוכנית עבודה לטפל באיגוד השופטים לטענתו, אנחנו לא מפחדים ממנו". החרה, החזיק אחריו משה ביטון, יו"ר הוועדה המקצועית של איגוד השופטים: "כשפישלנו, יום למחרת הוצאנו ניתוח של המשחקים ואמרנו איפה טעינו. הענשנו שופטים".
8. התבטאויות אלה, כך נטען מפי באת כוח המערערים, גרמו לינאי תחושה שהוא נרדף אישית בידי גורמי איגוד השופטים ולפיכך ננקטת כלפיו תגובה (הרחקה מן המגרש) שלא ננקטה ואינה ננקטת כלפי שום אדם אחר. הא ראייה שהשופט שציווה על ינאי לעזוב את מקום ישיבתו הרגיל (מכונה "הפרקט") הצטלם בעבר עם יו"ר של קבוצה אחרת ליד שולחן המזכירות בעת שהתנהל משחק.

9. ינאי פעל בתום לב מתוך סברה שאין פגם בפנייה אל שולחן המזכירות בזמן שהמשחק אינו מתנהל (פסק זמן). בנסיבות אלה אכיפה שאינה שוויונית מצדקת כשלעצמה את ביטול כתב האישום.
10. יתר על כן שולחן המזכירות אינו חלק משדה המשחק וגישה אליו אינה "התפרצות לשדה המשחק".
11. בעניין גזר הדין נטען שהוא חורג עשרות מונים מהיקפי הקנס שנגזרו כנגד קבוצות וממלאי תפקידים בכל הרמות ובכל השנים.

פניית יו"ר מנהלת ליגת העל

12. מר ארי שטיינברג, יו"ר מנהלת ליגת העל ["המנהלת"], שלח לבית הדין העליון פנייה בכתב משקפת את עמדת המנהלת ביחס לענישה בפרשה הנדונה². בפנייה מוצג טיעון כפול: (א) ענישה שאינה מידתית; (ב) השלכות של ענישה כספית לא מידתית על מוכנות גורמים פרטיים להשקיע בקבוצות כדורסל.
13. המנהלת גורסת שעיקר תכליתה של ענישה משמעתית הוא שמירה על התנהלות מערכתית תקינה תוך יצירת הרתעה כנגד הפרות צפויות. בגזירת הדין יש למצוא את הקו השקול המידתי של היקף ענישה שעשוי לשרת את התכלית העונשית. ענישה שחורגת מן המידה למעלה או למטה עלולה להחטיא את המטרה. ענישת חסר לא תיצר הרתעה ואילו ענישת יתר מיותרת וסרת טעם. אין בה כל צורך לשם השגת התכלית העונשית. המנהלת סבורה שבית הדין המשמעותי גזר עונשי קנס שאינם מידתיים בעליל.
14. המנהלת שטחה בפנייה לפני בית הדין את החשיבות שאין ערוך לה לנכונות משקיעים פרטיים להשקיע בקבוצות כדורסל ובכך לשמר את עצם קיום הליגה התחרותית, לסייע ביצירת תשתית להתנהלות יציבה ומועילה של קבוצות ולטפח את המשאב האנושי שמגולם בקבוצת כדורסל תחרותית ברמות הגבוהות ביותר.
15. מנקודת המוצא של חשיבות ההשקעה הפרטית בקבוצות נגזרת מסקנה שענישה בלתי מידתית עלולה להרתיע משקיעים ולהוציא הרוח ממפרשי הנכונות שלהם להשיא את התועלת שגלומה בהשקעתם.
16. "מר עופר ינאי" – כך כתב יו"ר המנהלת – "כמשקיע עיקרי בכדורסל הישראלי, תורם משאבים משמעותיים לקידום קבוצתו, וכנגזרת. מכך, לקידום הכדורסל המקצועני כולו. גם כאשר מוטלת סנקציה אישית, יש לוודא כי היא מגשימה את התכלית המשמעתית הדרושה "במידה שאינה עולה על הנדרש". קרי – מבלי לגרום לפגיעה עודפת שאינה נדרשת לשמירה על הסדר והנורמות, וליצירת התרעה מידתית"

עיקר תגובת התובע

17. התובע, עו"ד ליפנר, סבור שלא נפל פגם בפסק הדין המשמעותי. הרשעת המערערים מוצדקת והעונש שהושת עליהם מידתי ומשרת את תכליות הענישה המשמעתית.

² פניית מנכ"ל המנהלת לבית הדין אינה מהלך מקובל. אין מקום להגשת "ניירות עמדה" לבית הדין זולת עמדות הצדדים לדיון. המנהלת אינה צד לדיון. אפשר לקבל את חלק הפנייה שעניינו בינאי כמשקיע בקבוצת כדורסל. התייחסות זו היא כעין "עדות אופיי" (במובן רחב של הביטוי) אולם "הדרכה" לבית הדין בעניין תכליות הענישה ויישומה במקרה הפרטני הם עניין לבית הדין בלבד לענות בו

18. תקנון משחקי האליפות כולל מפרט של אולם כדורסל. מן המפרט עולה בפירוש ששולחן המזכירות הוא חלק מן המגרש ומובחן מן היציעים [סעיף 51(יד) של התקנון].
19. ממילא ברור שהתקרבות של גורם שאינו מורשה אל שולחן המזכירות היא השגת גבול המגרש.
20. הפרת האיסור לגישה בלתי מורשית אל המזכירות מצדיקה נקיטת הליך משמעותי. מקל וחומר שהליך כזה מוצדק לאחר הוצאת מכתב ההתרעה של התובע שמתייחס לאירוע הפרה קודם שינאי היה מעורב בו.
21. זאת אף זאת. הרשעת ינאי מושתתת בעיקרה על סירובו לקיים את הוראת שופטי המשחק לעזוב את משטח המשחק ולעבור ליציע. סירוב זה, כשהוא לעצמו, גם בלי עניין התרוץ של ינאי לפנייתו לשולחן המזכירות, הוא התנהגות שאינה הולמת.
22. לעניין הרשעת הקבוצה- מחדל הציות להוראה לעזוב את שדה המשחק כמוהו כעבירת הקבוצה "התפרצות לשדה המשחק".
23. בעניין העונש, התובע הצביע על שיקולים עיקריים אלה:
 - (א) ינאי הפר ושב והפר את איסורי הגישה למזכירות חרף היחס הסלחני שננקט כלפיו בהקשר להפרה דומה בבאר שבע וחרף אזהרה והתרעה שיצאה מעם התובע;
 - (ב) ינאי, כבעלים, צריך לשמש אות ומופת למערכת הקבוצתית כולה ולקהל האוהדים הגדול של הפועל תל אביב. התנהלות חסרת רסן מצדו עלולה להוות תמרור הנחיה שלילי לכל רכיבי המערכת.
 - (ג) לאורך זמן, קודם להתרחשות נושא הערעור, השמיע ינאי, באמצעי התקשורת, שורה של התבטאויות קשות ומשמיצות נגד שופטי המשחק וגורמי האיגוד. דבריו הבוטים הניעו את ה"ה שלם וביטון להגיב באורח בוטה (לא ראוי כשהוא לעצמו) באמצעי התקשורת. לפיכך אין לו לינאי אלא להלין על עצמו בכך שפתח פתח לתגובה נגדו. אין לכך השפעה על העונש.
 - (ד) עונשי הקנס אינם חריגים בהיקפם. מדובר בקבוצת כדורסל מן החזקות והמבוססות שבקבוצות ליגת העל. ביחס לתקציב הקבוצה העונש שהושת הוא מינימלי. אין מקום לגזירת יחס ענישה כלשהו בין קבוצה שמתנהלת בליגה העליונה לבין קבוצה מליגה נמוכה יותר.

דיון והכרעה

24. לאחר שהצגנו בהרחבה יחסית את נימוקי בית הדין המשמעתי ועמדנו על טענות הצדדים מכאן ומכאן נוכל לפסוק את הדין בקצירת האומר.

הכרעה בערעור כנגד ההרשעה הקבוצה

25. הקבוצה הורשעה בעבירת "התנהגות בלתי הולמת קבוצת ספורט" [סעיף 22(יא) של התקנון] ובעבירה של "התפרצות לשדה המשחק" [סעיף 22 (יג) של התקנון]. סעיף 22 של התקנון כולל 41 טיפוסים התנהגות (פריטים) שמהווים "עבירת קבוצה".
26. במרבית הפריטים ההתנהגות שמגבשת את עבירת הקבוצה היא התנהגות של פרט מסוים בה. כך, למשל, "התפרצות לשדה המשחק", כעבירת קבוצה, מתגבשת עם התפרצות לשדה המשחק של

"אוהד או אוהדים או ממלאי תפקידים בקבוצה לשדה המשחק... שגרמה להפרעה משמעותית לפתיחת המשחק ומהלכו או גרמה להפסקתו".

27. התקנון אינו מגדיר פריט כלשהו כעבירת פרט של התפרצות לשדה המשחק. עובדה זו אינה שוללת את האפשרות להרשיע קבוצה ב"התפרצות לשדה המשחק" שמבוססת על התנהגות פרט שיש בה משום התפרצות לשדה המשחק.

28. לכאורה מתעורר קושי לקבוע את אחריות הקבוצה להתפרצותו של ינאי לשדה המשחק. שכן ינאי, כבעלים, אמנם נחשב ל"פרט" [סעיף 1 (6) של התקנון] אך עבירת ההתפרצות של קבוצה נובעת מהתפרצות של "אוהד" או "ממלא תפקיד". יטען הטוען ש"בעלים" איננו "ממלא תפקיד" ובדרך כלל הביטוי "אוהד" שבתקנון מתייחס למי שנעדר כל תפקיד בקבוצה.

29. ברי שתכלית איסור ההתפרצות שמוטל על הקבוצה הוא מניעת התפרצות לשדה המשחק מכל מי שנמנה עם "הצד" של הקבוצה; למן אחרון האוהדים ועד ראשון ממלאי התפקידים ובעלי הזיקה לקבוצה. הדעת אינה נותנת שהקבוצה נחשבת לאחראית להתפרצות אוהד לשדה המשחק אך אינה אחראית להתפרצות שחקן, מאמן, מאמן כושר (שגם הם מובחנים כ"פרט" בנפרד מ"ממלא תפקיד"). לפיכך אנו סבורים שהביטוי "ממלאי תפקידים" שבפסקת ההתפרצות לשדה המשחק מכיל בחובו גם את 'הבעלים'. לסיכום דעתנו היא כי בין אם נראה את ינאי כ"ממלא תפקיד" על החובות הנלוות לכך, ובין אם נתייחס אליו כ"אוהד" שגרם להפסקה ממשוכת ברצף המשחק, ברור שהקבוצה עברה עבירה ודינה להיענש.

30. עוד שאלה מתעוררת נוכח העובדה שמקום מושבו של ינאי הוא בשורה הראשונה של מושבי צפייה משולמים שעל הפרקט. שולחן המזכירות מצוי בתווך שבין שורות מושבים אלה. מן הקביעה המוצדקת ששולחן המזכירות הוא חלק מ"שדה המשחק" נובע, לכאורה, שינאי היה מצוי מעיקרה בשדה המשחק ולא "התפרץ" לתוכו.

31. אנחנו סבורים שיש לראות בינאי כ"מתפרץ לשדה המשחק" משני טעמים. הטעם הראשון הוא שניתן לשרטט את תחום המגרש כך שמושבי הצפייה, גם אלה שעל הפרקט אינם כלולים בו. המזכירות נחשבת כחלק משדה המשחק. מושבי הצפייה שמותרים לכל מי שרכש בהם את מקומו אינם חלק משדה המשחק. המעבר מן המיקום המותר במושב הצפייה אל שולחן המזכירות הוא בסיס ההתפרצות.

32. הטעם השני הוא שאפילו תאמר ששורות המושבים שעל הפרקט הם חלק משדה המשחק, בכל מקרה, מעמדו של ינאי כשל 'ממלא תפקיד' או של אוהד, חייב אותו לציית מיידית להוראת שופטי המשחק לעזוב את שדה המשחק ולעלות ליציע, ומשסירב לעשות כן, נעברה עבירה על ידו וגם על ידי הקבוצה. לסיכום, ינאי היה ל"מתפרץ" מרגע שסירב לדרישה לעזוב את המקום ולעבור ליציע.

33. מקיבוצם של דברים ובשל העובדה שכתוצאה מן "ההתפרצות" נגרמה הפרעה של ממש למשחק, ניתן לקבוע שבדין הורשעה הקבוצה בעבירה של "התפרצות לשדה המשחק".

34. הרשעת הקבוצה בעבירה של התנהגות שאינה הולמת קבוצת ספורט נובעת מהתנהגות בלתי הולמת של ינאי; היינו מן הצירוף של גישה בלתי מורשית לשולחן המזכירות ובעיקר מן הסירוב המהותי לציית להוראות השופטים. בית הדין המשמעתי עמד על משמעותו של סירוב זה ביחס לגורם שצריך להוות דוגמה למערכת הקבוצתית על בעלים, על כל ממלאי התפקידים בה ולקהל האוהדים.

35. התנהלותו הסרבנית של ינאי שימשה תשתית עיקרית להרשעתו בעבירת התנהגות שאינה הולמת ומכאן יתד ופינה להרשעה מוצדקת של הקבוצה.

ינאי

36. שיעור ההחזקה של ינאי בקבוצה מסווג אותו כ"פרט" במובן סעיף 1(6) של התקנון. ינאי הורשע כ"פרט" בעבירת התנהגות שאינה הולמת [סעיף 20(יב) של התקנון] ובסירוב להוראת שופטי המשחק [סעיף 20(ח) של התקנון].

37. איננו מוצאים טעם של ממש בניסיונות באת כוחו של ינאי לנעוץ צידוק להתנהלותו בטענות "רדיפה אישית" מצד מערכת השיפוט או "אכיפה בררנית". לא מצאנו בסיס לטענה של "רדיפה" כנגד ינאי. אפילו נניח את קיומן של התחושות האישיות של ינאי, אין בהן הצדקה לא לגישה למזכירות (חרף ההתראות שקדמו לכך) ובמיוחד לא לסירוב להוראת השופטים. עניין אחרון זה הוא בעל משמעות שאין לגרוע מחשיבותה לקיום תחרות ספורט יעילה והוגנת. הסירוב הוא פגיעה בשורש ההתנהלות התקינה של המשחק. הוא מופת שלילי לקבוצה ולאזהרה.

38. כיוצא בזה אין לגזור גזרה שווה גם מן העובדה שבעבר היו מקרים של התקרבות בעלים אל שולחן המזכירות שנראו מקובלים על שופטי המשחק. משעה שהאיסור קיים ותובע האיגוד ביאר והדגיש את מדיניות האיגוד בעניין זה, בבחינת אזהרה טרם ענישה, חובתו של ינאי הייתה לקיים את הוראת התקנון.

39. **סיכומה של נקודה זו הוא שערעור ינאי כנגד הרשעתו נדחה.**

העונש

40. חלק הערעור שעניינו בעונש סובב בעיקר את היקף הקנסות שהושתו על ינאי והקבוצה. רכיב העונש של הרחקה מן האולם אל היציע היה לערטילאי כיון שבנסיבות הקבוצה משחקת בחו"ל והליגה בישראל עדיין מושבתת. עד שתשוב לפעול תחלוף תקופת ההרחקה.

41. עונשי הקנס אינם מופרזים. הענישה בשל הפרה מן ההפרות שנדונות כאן אינה אחודה. זו ענישה מבִּחֶנֶת (דיפרנציאלית). אין דין קבוצה שמשתתפת במשחקי ליגת העל כדין קבוצה מליגה נמוכה יותר. הקנס, כפי שציין גם מנכ"ל המנהלת, צריך להרתיע. קנס מוקטן שמוטל על קבוצה עתירת משאבים שנמנית עם קבוצות הליגה הבכירה עשוי "לעודד" הפרות חוזרות ונשנות, יתר על פני הרתעה.

42. תכלית הענישה המשמעתית איננה, כהשקפת המנהלת, רק הרתעתית – צופה פני עתיד. לענישה גם תכלית גמולית. העונש, מן הבחינה הזאת, מודד לו למפר המשמעת כמידתו. ינאי, במריו, ניסה להכתיב לשופטים את דפוס ההחלטה שמסור בידם. ההפרה התבצעה קבל אולם מלא באופן שמבטא אדנות במקום ציות. גרימת הפסקה במשחק למשך דקות ארוכות בשל אי ציות להוראת שופטי המשחק הוא מהלך שאין הדעת סובלתו. על כגון זה התבקשה תגובה חריפה מסוג הקנס שהושת על ינאי.

43. מנכ"ל המנהלת רואה בהשקעות הכספיות של ינאי בקבוצה תרומה נחוצה מאד להתנהלות נאותה של ליגת העל. אכן נכונות להשקיע משאבים כספיים, במיוחד בעניין שתועלתו לציבור עשויה להיות גבוהה יותר מן התועלת למשקיע, ראויה להערכה. אולם יהא היקף ההשקעה אשר יהא אין הוא

יכול לשמש חומה וכסות לפעולות שדורסות ברגל גסה את כללי תקנון המשמעת. שהרי אין תוחלת לשום השקעה כספית אם היא מונחת על מסד של סדרים רעועים.
44. בנסיבות המתוארות ועל פי ההנמקה שניתנה בידי בית הדין המשמעתית אנו סבורים שעונש הקנס שהושת על ינאי הוא מידתי וראוי.

סוף דבר

45. ערעור הקבוצה וערעורו של ינאי, על ההרשעה ועל העונש, נדחים.

ניתן ביום י"ח ניסן, תשפ"ו (5 אפריל, 2026)

עו"ד עמנואל סלע,
חבר בית הדין

ד"ר אסף הראל
חבר בית הדין

השופט, פרופ' (בדימוס) עודד מודריק
נשיא בית הדין